BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 8 lipca 1952 r. Nr 27 Poz. 127 — 132

TREŚĆ:

127.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 193 z dnia 18 czerwca 1952 r.

(Znak PT3F—1b—14)

w sprawie zasad i sposobu uzgadniania lokalizacji obiektów inwestycyjnych.

Na podstawie § 3 pkt. 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zatwierdza się instrukcję o zasadach uzgadniania lokalizacji obiektów inwestycyjnych, stanowiącą odrębny załącznik do niniejszego zarządzenia. (Instrukcja PKPG Nr 92).

Instrukcja ta zostanie wydana drukiem oddzielnie.

§ 2. Tracą moc:

1) rozdział VII „Tymczasowe zasady ustalania lokalizacji" instrukcji Nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji, zatwierdzonej zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Nr 104 z dnia 3 maja 1950 r. wraz z późniejszymi zmianami (Biuletyn PKPG z 1951 r. Nr 14, poz. 139, Nr 19, poz. 185, Nr 23, poz. 241 i Nr 26, poz. 272 oraz Monitor Polski z 1952 r. Nr 4, poz. 52);

2) zarządzenie Przewodniczącego PKPG Nr 355 z dnia 6 września 1951 r. w sprawie określenia dodatkowych materiałów przedstawionych przy lokalizacji szczegółowej obiektów inwestycyjnych grupy I, zmienione zarządzeniem Przewodniczącego PKPG Nr 425 z dnia 15 listopada 1951r. (Biuletyn PKPG Nr 25, poz. 266 i Nr 31, poz. 326).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

128.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 194 z dnia 18 czerwca 1952 r.

(Znak PN4a—21—21)

w sprawie pokrywania należności za wczasy pracownicze.

W celu umożliwienia pełnego wykorzystania miejsc w domach wypoczynkowych prowadzonych przez Fundusz Wczasów Pracowniczych (FWP), a tym samym udostępnienia jak najszerszemu ogółowi pracowników możliwości spędzenia urlopu na wczasach, po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — zarządza się w porozumieniu z Ministrem Finansów, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa (zakłady) działające wg zasad rozrachunku gospodarczego, w których nie zostały zorganizowane kasy zapomogowo-pożyczkowe, wypłacać będą FWP ze środków obrotowych za swoich pracowników skierowanych na wczasy tę część kosztów, którą obowiązany jest

opłacać pracownik z tym, że wpłata ta nie może przekraczać 60% poborów przypadających do wypłacenia pracownikowi za okres urlopu, obliczony przez wprowadzenie przeciętnego wynagrodzenia z okresu ostatnich trzech miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym ma być dokonana wpłata na rzecz FWP (§ 3).

2. W przedsiębiorstwach (zakładach), w których istnieje kasa zapomogowo-pożyczkowa, przedsiębiorstwo (zakład) może tylko wówczas dokonywać wpłat, o których mowa w ust. 1, o ile kasa ta nie posiada odpowiednich funduszów, albo gdy inne okoliczności uniemożliwiają dokonanie przez kasę tych wpłat (np. jeżeli pracownik nie jest członkiem kasy zapomogowo-pożyczkowej).

§ 2. Wpłaty na rzecz FWP, o których mowa w § 1, będą dokonywane przez przedsiębiorstwo (zakład) po otrzymaniu z rady zakładowej (miejscowej) Związku Zawodowego zawiadomienia o przyznaniu pracownikowi wczasów i złożeniu przez pracownika deklaracji, że wyraża zgodę, aby kwota wpłacona przez przedsiębiorstwo (zakład) na rzecz FWP stanowiła zaliczkę na uposażenie i została potrącona przy najbliższej wypłacie uposażenia przypadającej po okresie urlopowym.

§ 3. Wpłaty na rzecz FWP przedsiębiorstwo (zakład) dokonuje najpóźniej na 20 dni przed ustalonym dniem rozpoczęcia wczasów.

§ 4. Jeżeli z jakichkolwiek powodów zamiast pracownika, za którego dokonana została wpłata, z wczasów skorzystać ma inny pracownik tego przedsiębiorstwa (zakładu), przedsiębiorstwo (zakład) wyraża zgodę na zmianę.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

129.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 189 z dnia 20 czerwca 1952 r.

(Znak KL1A—06—1)

w sprawie planów kwartalno-miesięcznych w transporcie i łączności.

W celu ustalenia w transporcie i łączności właściwych zasad planowania okresowego, zapewniających ujawnienie i wykorzystanie wewnętrznych rezerw przedsiębiorstw i zapobiegających ustalaniu planów zaniżonych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Plany kwartalno-miesięczne w transporcie i łączności sporządzają Ministerstwa: Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego, Żeglugi oraz Poczt i Telegrafów w oparciu o rozbicie kwartalnego Narodowego Planu Gospodarczego (NPG) oraz zadania zawarte w przewozowo (usługowo lub przeładunkowo) -finansowych planach jednostek gospodarczych dla centralnych zarządów i jednostek równorzędnych.

2. Centralne zarządy opracowują plany kwartalno-miesięczne dla przedsiębiorstw (dyrekcji) na podstawie planów kwartalno-miesięcznych ministerstw.

§ 2. Plany kwartalno-miesięczne powinny być sporządzone w zakresie działania poszczególnych ministerstw oraz powinny obejmować następujące zadania:

1) w zakresie Ministerstwa Kolei:
Polskie Koleje Państwowe — normalnotorowe i wąskotorowe —

a) wartość przewozów w cenach niezmiennych i bieżących,
b) wielkość przewozów ładunków i pasażerów,
c) tabor, praca taboru i wskaźniki techniczno-ekonomiczne,
d) utrzymanie taboru i sieci,
e) remonty kapitalne,
f) wydajność pracy i zatrudnienie,
g) średnia płaca i fundusz płac,
h) podstawowe wskaźniki zużycia materiałowego oraz wartość zużycia materiałów,
i) obniżka kosztów własnych.

2) w zakresie Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego:

A. Centralny Zarząd Państwowej Komunikacji Samochodowej —

a) wartość przewozów i usług w cenach niezmiennych i bieżących,
b) wielkość przewozów ładunków i pasażerów oraz usług spedycyjnych,
c) tabor i praca, wskaźniki techniczno-ekonomiczne,
d) remonty kapitalne i inne,
e) wydajność pracy i zatrudnienie,
f) średnia płaca i fundusz płac,
g) podstawowe wskaźniki zużycia materiałowego oraz wartość zużycia materiałów,
h) obniżka kosztów własnych.

B. Zarząd Lotnictwa Cywilnego —

a) wartość przewozów w cenach niezmiennych i bieżących oraz wartość usług w cenach bieżących,
b) wielkość przewozów, przesyłek i pasażerów oraz usług,
c) praca taboru i wskaźniki techniczno-ekonomiczne,
d) remonty kapitalne i inne,

e) zatrudnienie,
f) średnia płaca i fundusz płac,
g) podstawowe wskaźniki zużycia materiałowego oraz wartość zużycia materiałów,
h) obniżka kosztów własnych.

C. Centralny Zarząd Dróg Publicznych —

a) wartość utrzymania dróg w cenach bieżących,
b) zakres utrzymania dróg,
c) zatrudnienie,
d) średnia płaca i fundusz płac,
e) zaopatrzenie materiałowe wg ilości i wartości.

3) W zakresie Ministerstwa Żeglugi:

A. Centralny Zarząd Żeglugi Śródlądowej i Stoczni Rzecznych — co do żeglugi śródlądowej:

a) wartość przewozów i przeładunków w cenach niezmiennych i bieżących,
b) wielkość przewozów ładunków i pasażerów oraz przeładunków w portach śródlądowych,
c) tabor, praca taboru i wskaźniki techniczno-ekonomiczne,
d) remonty kapitalne i inne,
e) wydajność i zatrudnienie,
f) średnia płaca i fundusz płac,
g) podstawowe wskaźniki zużycia materiałowego oraz wartość zużycia materiałów,
h) obniżka kosztów własnych.

B. Centralny Zarząd Polskiej Marynarki Handlowej — co do żeglugi morskiej i przybrzeżnej:

a) wartość przewozów w cenach niezmiennych (tylko w żegludze morskiej) i w cenach bieżących,
b) wielkość przewozów ładunków i pasażerów,
c) tabor, praca taboru, wskaźniki techniczno-ekonomiczne,
d) remonty kapitalne i inne,
e) wydajność pracy i zatrudnienie,
f) średnie płace i fundusz płac,
g) podstawowe wskaźniki zużycia materiałowego oraz wartość zużycia materiałów,
h) obniżka kosztów własnych.

C. Przedsiębiorstwa maklerskie:

a) wartość usług w cenach bieżących,
b) wielkość usług,
c) zatrudnienie,
d) średnie płace i fundusz płac.

D. Zarządy Portów Morskich:

a) wartość przeładunków w cenach niezmiennych i bieżących,
b) wielkość przeładunków,
c) urządzenia, praca urządzeń, wskaźniki techniczno-ekonomiczne,
d) remonty kapitalne i inne,
e) wydajność pracy i zatrudnienie,
f) średnie płace i fundusz płac,
g) podstawowe wskaźniki zużycia materiałowego oraz wartość zużycia materiałów,
h) obniżka kosztów własnych.

E. Centralny Zarząd Dróg Wodnych:

a) wartość utrzymania i budownictwa (z planu inwestycyjnego) wykonywanego sposobem gospodarczym w cenach bieżących,
b) zakres podstawowych robót,
c) tabor,
d) zatrudnienie,
e) średnia płaca i fundusz płac,
f) zaopatrzenie materiąłowe wg ilości i wartości.

4) W zakresie Ministerstwa Poczt i Telegrafów:

A. Polska Poczta, Telegraf i Telefon:

a) wartość usług pocztowych i telekomunikacyjnych w cenach niezmiennych i bieżących,
b) wielkość usług pocztowych i telekomunikacyjnych,
c) urządzenia, sieć placówek i wskaźniki techniczno-ekonomiczne,
d) remonty kapitalne i inne,
e) wydajność pracy i zatrudnienie,
f) średnia płaca i fundusz płac,
g) wartość zużycia materiałowego,
h) obniżka kosztów własnych.

B. Centralny Zarząd Radiofonizacji Kraju:

a) wartość usług w cenach bieżących,
b) wielkość usług,
c) urządzenia, sieć, wskaźniki techniczno-ekonomiczne,
d) remonty kapitalne i inne,
e) wydajność pracy i zatrudnienie,

f) średnie płace i fundusz płac,

g) wartość zużycia materiałowego,

h) obniżka kosztów własnych.

C. Zarząd Radiostacji:

a) wartość usług w cenach bieżących,

b) wielkość usług,

c) urządzenia, sieć, wskaźniki techniczno-ekonomiczne,

d) remonty kapitalne i inne,

e) wydajność pracy i zatrudnienie,

f) średnie płace i fundusz płac,

g) wartość zużycia materiałowego,

h) obniżka kosztów własnych.

D. Przedsiębiorstwo Transportu Samochodowego Łączności:

a) wartość przewozów w cenach bieżących,

b) wielkość przewozów w kilometrach,

c) tabor, praca taboru i wskaźniki techniczno-ekonomiczne,

d) remonty kapitalne i inne,

e) wydajność pracy i zatrudnienie,

f) średnie płace i fundusz płac,

g) podstawowe wskaźniki zużycia materiałowego oraz wartość zużycia materiałów,

h) obniżka kosztów własnych.

§ 3. Zadania dla jednostek gospodarczych wymienionych w § 2 pkt. 3) lit. A, B, C, D mogą mieć charakter ramowy. Bliższe zadania mogą być precyzowane w planach miesięcznych. Tryb opracowania i rozprowadzenia planu miesięcznego jest identyczny, jak przy planach kwartalno-miesięcznych.

§ 4. Zakres zadań i wskaźników objętych planami kwartalno-miesięcznymi może być przez poszczególne ministerstwa rozszerzony po uprzednim uzgodnieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego (PKPG) — Departament Komunikacji i Łączności.

§ 5. Jeżeli jednostki gospodarcze wymienione w § 2 opracowują już plany kwartalno-miesięczne, wprowadzą w oparciu o niniejsze zarządzenie odpowiednie zmiany i uzupełnienia.

§ 6. 1. Tryb opracowania planów kwartalno-miesięcznych jest następujący:

1) projekty planów opracowują ministerstwa wymienione w § 1 pkt. 1 przy współpracy podległych centralnych zarządów i jednostek równorzędnych;

2) projekty te powinny być zatwierdzone przez właściwych ministrów;

3) zatwierdzone zadania planu należy doprowadzić do centralnego zarządu, przedsiębiorstwa i niższych jednostek wykonawczych w ten sposób, aby zadania planowe doprowadzone zostały do jednostek wykonawczych przed początkiem danego okresu kwartalnego.

2. Szczegółowy zakres poszczególnych zadań planowych, jak również szczegółowy tryb i terminy opracowania i zatwierdzania planów kwartalno-miesięcznych, ustalą instrukcje o sporządzaniu planów kwartalno-miesięcznych, wydane przez ministerstwa. Instrukcje te należy przesłać do wiadomości PKPG (Departament Komunikacji i Łączności).

§ 7. 1. Ustalanie w planach kwartalno-miesięcznych zadań niższych (gorszych), niż w rozbiciu kwartalnym NPG jest niedopuszczalne.

2. W wyjątkowych przypadkach obniżenie zadań może nastąpić jedynie za zgodą PKPG (Departament Komunikacji i Łączności).

§ 8. 1. Ustalenie zadań w planach kwartalno-miesięcznych powinna poprzedzać dokładna analiza działalności przedsiębiorstwa w okresach poprzednich, w celu osiągnięcia korzystniejszych wskaźników techniczno-ekonomicznych.

2. W zakresie zadań przewozowych, usług i przeładunków, właściwy minister może podwyższyć liczby planu kwartalno-miesięcznego w stosunku do odpowiednich liczb NPG w zależności od ustalonych i przyjętych zapotrzebowań przewozowych (przeładunku, usług), zgłoszonych w myśl obowiązujących zarządzeń (instrukcji). Podwyższenie zadań w zakresie zatrudnienia, płac i zaopatrzenia materiałowego może być dokonane dopiero po uzyskaniu zgody PKPG (Departament Komunikacji i Łączności).

3. Minister może ustalać wskaźniki techniczno-ekonomiczne wyższe (lepsze), od wskaźników ustalonych w NPG.

§ 9. W celu skoordynowania planów kwartalno-miesięcznych żeglugi morskiej, przedsiębiorstw maklerskich i portów morskich z operatywnymi zadaniami handlu zagranicznego, Minister Żeglugi uzgodni z Ministrem Handlu Zagranicznego zakres niezbędnych danych, które Ministerstwo Handlu Zagranicznego przekazywać będzie Ministerstwu Żeglugi w trybie i w terminach wzajemnie uzgodnionych.

§ 10. Zatwierdzone plany kwartalno-miesięczne przesyłają ministerstwa w dwóch egzemplarzach do PKPG — Departament Komunikacji i Łączności i w jednym egzemplarzu do Ministerstwa Finansów.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 24 czerwca 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

130.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

Nr 196 z dnia 27 czerwca 1952 r.
(znak: IN. Sekr.-BB-19-52)

w sprawie zasad rozgraniczenia działalności inwestycyjnej od eksploatacyjnej.

W celu zapewnienia należytego rozgraniczenia działalności inwestycyjnej od eksploatacyjnej, ustala się następujące zasady:

§ 1. 1. Działalność inwestycyjna rozpoczyna się z chwilą przystąpienia inwestora do opracowania założeń projektu inwestycji i trwa w zasadzie do chwili zakończenia całokształtu robót oraz dostaw przewidzianych w dokumentacji projektowo-kosztorysowej, a umożliwiających oddanie inwestycji bądź jej etapu do użytku.

2. Działalność eksploatacyjna rozpoczyna się z chwilą oddania inwestycji lub jej etapu do użytku bądź, jeśli chodzi o inwestycje przemysłowe wymagające przed rozpoczęciem właściwej eksploatacji opanowania technologii procesu produkcyjnego, z chwilą oddania ich do użytku i rozpoczęcia okresu rozruchu.

§ 2. 1. Okres rozruchu inwestycji przemysłowych jest okresem wstępnej eksploatacji, w którym nastąpić powinien rozruch zdolności produkcyjnej oraz opanowanie technologii procesu produkcyjnego. Rozpoczyna się on z chwilą oddania inwestycji lub jej określonego etapu do użytku, a czas jego trwania ograniczany jest indywidualnymi normami ustalanymi dla każdego rodzaju inwestycji (ilość i jakość produkcji, minimalna norma osiągniętej zdolności produkcyjnej) przez właściwych ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG).

2. Po zakończeniu okresu rozruchu rozpoczyna się okres właściwej eksploatacji, w którego początkach następuje opanowanie zdolności produkcyjnej aż do osiągnięcia nominalnej, tj. projektowanej normy przez stopniowe obciążenie obiektów (urządzeń, maszyn, agregatów).

§ 3. Jeżeli inwestycje — zwłaszcza te, które składają się z więcej niż jednego obiektu (np. budowa wieloobiektowego zakładu przemysłowego) — oddawane są do użytku odpowiednimi etapami (część obiektu, obiekt lub zespół obiektów stanowiących funkcjonalną całość), wówczas równolegle do działalności eksploatacyjnej lub rozruchowej obiektów oddanych do użytku może biec działalność inwestycyjna w stosunku do pozostałych obiektów tj. obiektów zaprojektowanych lub będących w stadium realizacji.

§ 4. Odbiór i oddawanie do użytku inwestycji lub jej etapu (obiektu lub jego części, zespołu obiektów stanowiących funkcjonalną całość a także w pewnych przypadkach poszczególnych maszyn, urządzeń bądź ich zespołów) odbywa się przez specjalne komisje, których sposób powoływania, zadania oraz tryb działania zostaną ustalone w drodze odrębnych przepisów.

§ 5. 1. Koszty prób stanu technicznej sprawności maszyn i urządzeń bądź prób działania urządzeń pod obciążeniem (jeśli takie próby są niezbędne dla stwierdzenia przez komisję gotowości inwestycji do użytku), a więc koszty: surowców, materiałów, energii, paliwa i robocizny oraz pozostałe koszty próbnego ruchu — pokrywane są ze środków planu inwestycyjnego.

2. Koszty usunięcia braków i usterek stwierdzonych przez komisje i wykazanych w protokołach, stanowią nakłady inwestycyjne, które mogą być dokonywane w okresie rozruchu lub właściwej eksploatacji inwestycji.

§ 6. 1. Działalność eksploatacyjna okresu rozruchu inwestycji przemysłowych podlega planowaniu.

2. Plany rozruchu powinny być opracowywane według tych samych zasad oraz w tym samym trybie, jaki jest przewidziany dla planów przemysłowych.

3. Opracowywanie i zatwierdzanie planu rozruchu powinno się odbywać łącznie z opracowaniem i zatwierdzaniem innych planów działalności gospodarczej przedsiębiorstwa.

4. Plany rozruchu wchodzą w skład planów przemysłowych jako odrębne ich części i zawierają następujące podstawowe elementy:

1) wielkość produkcji w ujęciu ilościowym i wartościowym na podstawie cen niezmiennych i bieżących,

2) zaopatrzenie, ujęte wartościowo dla wszystkich materiałów oraz ilościowo dla materiałów podstawowych,

3) podstawowe wskaźniki służące do obliczenia wysokości produkcji,

4) przeciętne zatrudnienie z wyodrębnieniem grupy robotników oraz grupy pracowników inżynieryjno-technicznych,

5) fundusz płac,

6) koszty,

7) plan finansowy.

§ 7. 1. Koszty okresu rozruchu (np. § 6 ust. 4), aktywowane odrębnie jako nakłady przyszłych okresów i amortyzowane w ciężar kosztów własnych produkcji w ciągu najdalej 5 lat, wchodzą do normatywu środków obrotowych i są finansowane w trybie przewidzianym dla finansowania środków obrotowych.

2. Rezultaty z realizacji (sprzedaży) wyrobów wytworzonych w okresie rozruchu rozliczane są w sposób przewidziany w przepisach o podziale zysków i pokrywaniu strat.

§ 8. 1. Działalność inwestycyjna finansowana jest zgodnie z dokumentacją projektowo-kosztorysową inwestycji na podstawie planu inwestycyjnego ze środków przewidzianych w planie pokrycia finansowego inwestycji — przez banki finansujące inwestycje.

2. Działalność eksploatacyjna finansowana jest na podstawie planów techniczno-ekonomicznych (w przemyśle: techniczno-produkcyjno-finansowych) zgodnie z obowiązującymi zasadami i trybem finansowania działalności eksploatacyjnej — przez banki finansujące eksploatację.

3. Działalność eksploatacyjna okresu rozruchu finansowana jest na podstawie odrębnych planów produkcyjno-finansowych dla rozruchu, ze środków przewidzianych w tych planach — przez banki finansujące eksploatację.

§ 9. 1. Nakłady na studia i projekty opracowywane dla przyszłej eksploatacji nowouruchomionych inwestycji oraz na nabycie licencji i patentów a także na nabycie lub wytworzenie prototypów I-szej serii produkcyjnej dla przedsiębiorstw przemysłowych w budowie, stanowią nakłady inwestycyjne w zakresie prac badawczych i projektowych.

2. Nakłady na szkolenie lub przyuczenie kadr zawodowych dla przyszłej eksploatacji nowouruchamianych zakładów przemysłowych stanowią nakłady inwestycyjne, o ile są przewidziane w II-ej części generalnego, kosztorysu budowy, lecz z wyjątkiem tych przypadków, gdy szkolenie odbywa się w innych zakładach przemysłowych dla inwestowanych obiektów.

§ 10. 1. Finansowanie tzw. kosztów organizacyjno-rozruchowych w 1952 r. następuje zgodnie z zasadami ustalonymi w zarządzeniu Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1951 r. w sprawie jednostek nadzoru inwestycyjnego i komórek wykonawstwa inwestycji systemem gospodarczym (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-4, poz. 52 i Nr A-51, poz. 694).

2. Opracowanie planów rozruchu na 1953 r. i finansowanie rozruchu poczynając od dnia 1 stycznia 1953 r. odbywa się zgodnie z zasadami ustalonymi w niniejszym zarządzeniu.

§ 11. Uchyla się z dniem 31 grudnia 1952 r. przepisy określające tzw. koszty organizacyjno-rozruchowe, które były dotąd w całości zaliczane do nakładów inwestycyjnych.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 27 czerwca 1952 r. i obowiązuje przy opracowywaniu projektu Narodowego Planu Gospodarczego na 1953 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

131.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 197 z dnia 28 czerwca 1952 r.

(Znak BI-2-50-106)

w sprawie wykonania obowiązku dostaw złomu stalowego i żeliwnego.

W celu zapewnienia ścisłej ewidencji wykonywania dostaw złomu ustalonych zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz ustalenia sposobu rozliczeń z dostawcami złomu w porozumieniu z Ministrem Hutnictwa zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Centralny Zarząd Gospodarki Złomem (CZGZł) obowiązany jest do przeprowadzenia bieżącej ewidencji wykonywania ustalonych planów dostaw złomu przez zakłady obowiązane do tych dostaw.

2. Bieżącą ewidencję wykonywania planów dostaw złomu w skali ministerstw i centralnych zarządów lub jednostek równorzędnych prowadzi CZGZł.

3. Bieżącą ewidencję wykonywania dostaw złomu przez przedsiębiorstwa i inne zakłady prowadzą właściwe rejonowe zbiornice złomu CZGZł.

§ 2. 1. Bezpośredni dostawcy złomu mogą odstępować złom składnicom spółdzielczym (składnice gminnych lub powiatowych spółdzielni „Samopomoc Chłopska" lub spółdzielni przemysłowych i rzemieślniczych) wyłącznie za uprzednim zezwoleniem właściwej rejonowej zbiornicy złomu.

2. Bezpośredni dostawcy złomu odstępujący złom składnicom, o których mowa w art. 1, a mający ustalony plan dostaw złomu, powinni żądać pokwitowania odbioru złomu (kwit „magazyn przyjął") w dwóch egzemplarzach. Jedno pokwitowanie służy dostawcy do wystawienia rachunku dla odbiorcy złomu, a drugie powinno być przesłane właściwej rejonowej zbiornicy złomu w celu zaliczenia dokonanej dostawy na poczet wykonania planu dostaw złomu.

3. Pokwitowanie przekazywane rejonowej zbiornicy złomu powinno między innymi zawierać dokładną nazwę dostawcy, jego adres oraz nazwę władzy nadrzędnej, której podlega dostawca.

4. Dostawy złomu skierowane do składnic spółdzielczych, a nie zgłoszone w sposób określony w ust. 2 i 3 nie będą zaliczane na poczet wykonania planu dostaw.

§ 3. 1. Odlewnie przetapiające na podstawie przydziału lub zezwolenia PKPG własny złom (z wyłączeniem złomu obiegowego) mogą go zaliczyć na poczet wykonania planu dostaw złomu pod warunkiem, że:

1) prowadzić będą ścisłą ewidencję zużytych ilości złomu własnego,

2) zawiadomią właściwe rejonowe zbiornice złomu w terminie do dnia 5-go każdego miesiąca o zużytych ilościach złomu własnego w miesiącu ubiegłym.

2. Odlewnie przetapiające własny złom uwzględniają w koszcie własnym produkcji wartość zużytego złomu własnego wg obowiązującego cennika zbytu CZGZł (ceny dla odbiorców złomu).

3. Rejonowe zbiornice złomu nie wystawiają faktur zakładom za zużyty złom własny.

§ 4. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej, odstępujące innym jednostkom złom w postaci żelastwa użytkowego do dalszej produkcji (nie do przetopienia) w ramach obowiązujących przepisów, mogą zaliczyć go na poczet wykonania planu dostaw złomu pod warunkiem, że kopię faktury za sprzedane żelastwo prześlą właściwej rejonowej zbiornicy złomu.

2. Postanowienia ust. 1 nie dotyczą żelastwa użytkowego odstępowanego Centrali Handlowej Żelaza i Stali zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 5. W przypadku niewykonywania ustalonych planów dostaw złomu CZGZł obowiązany jest zawiadomić właściwą jednostkę nadrzędną w celu wyciągnięcia odpowiednich konsekwencji w stosunku do winnych niewykonania obowiązku wynikającego z ustalonego planu.

§ 6. Ministerstwa zobowiązane są zawiadamiać Ministerstwo Hutnictwa — Departament Planowania i Centralny Zarząd Gospodarki Złomem o zmianach organizacyjnych dotyczących utworzenia, zniesienia, przekazania lub zmiany podporządkowania centralnych zarządów, zarządów i przedsiębiorstw objętych obowiązkiem dostaw złomu.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

W porozumieniu:

KIEROWNIK
MINISTERSTWA HUTNICTWA **K. Żemaitis**

132.

OKÓLNIK PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 11 z dnia 25 czerwca 1952 r.
(Znak GKOPI - Og. 185/52)

w sprawie lokalizacji szczegółowej obiektów inwestycyjnych.

W związku ze zdarzającymi się przypadkami, że:

— inwestorzy z biura projektów przy opracowywaniu dokumentacji technicznej nie przeprowadzają niezbędnych badań geologicznych, hydrologicznych i topograficznych oraz badań zasobów surowców, co ma szczególne znaczenie dla zakładów przemysłu materiałów budowlanych, kopalń itd.,

— wojewódzkie komisje planowania gospodarczego akceptując lokalizację szczegółową nie analizują częstokroć sytuacji, w jakiej znajduje się lokalizowana inwestycja,

— Komisje Oceny Projektów Inwestycyjnych niedostatecznie sprawdzają dokumentację techniczną odnośnie prawidłowej lokalizacji inwestycji,

dla uniknięcia wadliwej i niewłaściwej lokalizacji niektórych zakładów przemysłowych, w szczególności w zakresie przemysłu materiałów budowlanych, ustala się, co następuje:

1. 1) przy ustalaniu lokalizacji szczegółowej inwestorzy i biura projektów obowiązani są przeprowadzić we własnym zakresie lub za pośrednictwem właściwych przedsiębiorstw — geologiczne, hydrogeologiczne i inne badania gruntu, potrzebne dla budowy obiektów (warunki posadowienia budynków, rozplanowanie budynków i inne).

2) przy ustalaniu lokalizacji szczegółowej dla przedsiębiorstw, których produkcja jest oparta na surowcach miejscowych (cegielnie, wapienniki, kamieniołomy, cementownie, huty szkła itp.) oprócz badań wyszczególnionych w pkt. 1 inwestorzy i biura projektów powinni przeprowadzać dokładne badania zasobów surowców potrzebnych dla projektowanego zakładu.

2. Badania, o których mowa w ust. 1 pkt. 1 i 2, powinny być przeprowadzone zgodnie z instrukcją Centralnego Urzędu Geologii (CUG). Do czasu ogłoszenia tej instrukcji badania zapasów surowców powinny zawierać co najmniej:

1) plan sytuacyjny terenu z naniesioną siatką odwierconych otworów badawczych,

2) przekroje geologiczne poszczególnych otworów wiertniczych,

3) charakterystyczne przekroje geologiczne terenów przewidzianych do eksploatacji, umożliwiające określenie wielkości i jakości zasobów surowca oraz jego technologicznej przydatności,

4) wyniki badań hydrologicznych, zawierające — poziomy wodonośne, ilość i kierunek przepływu wód gruntowych, warunki przepływu wód, skład chemiczny wód gruntowych oraz własności agresywne.

3. Wyniki badań określonych w ust. 1 pkt 1 i 2 powinny być zatwierdzone przez Centralny Urząd Geologii (Komisja Zasobów Kopalin) bądź instytucje przezeń upoważnione.

4. W każdym przypadku projektowania zakładu przemysłu materiałów budowlanych, należy dokładnie opracować

uzasadnienie ekonomiczne budowy zakładu w zależności od wielkości rozporządzalnych w danym miejscu zasobów surowcowych.

5. Zabrania się budowy nowych, rekonstrukcji i rozbudowy istniejących przedsiębiorstw, opartych na nie zatwierdzonych przez Centralny Urząd Geologii (Komisji Zasobów Kopalin) zasobach złóż kopalin.

6. Wojewódzkie komisje planowania gospodarczego powinny, przy zatwierdzaniu lokalizacji szczegółowej, gruntownie analizować wyniki badań, o których mowa w ust. 1 pkt. 1 i 2.

7. Komisje Oceny Projektów Inwestycyjnych (KOPI) wszystkich szczebli powinny zwracać szczególną uwagę na prawidłowy wybór lokalizacji oraz na prawidłowe przeprowadzenie wszystkich niezbędnych badań terenowych i na zapewnienie niezawodnej działalności projektowanej inwestycji. Stwierdzenie analizy prawidłowej lokalizacji powinno być uwidocznione w protokołach KOPI.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

DO NASZYCH PRENUMERATORÓW

W związku ze zmianą dotychczasowej formy prenumeraty bezpośredniej w PPK „Ruch" i wprowadzenia na to miejsce prenumeraty zleconej, podajemy bliższe szczegóły tej zmiany do wiadomości naszych prenumeratorów.

1) Zmiana dotyczy przede wszystkim prenumeratorów indywidualnych, którzy nie będą jak dotychczas wpłacali prenumeraty na konto „Ruchu" w PKO, a dokonywać wpłaty będą mogli bezpośrednio w urzędach pocztowych w specjalnych okienkach, czy też u wyznaczonych do przyjmowania prenumeraty urzędników, którzy będą od razu wystawiali pokwitowania przyjęcia prenumeraty. Prenumeratorzy indywidualni będą mogli również zamawiać prenumeratę i dokonywać przedpłaty przez listonoszy. Sposób ten uważamy, jeśli idzie o prenumeratorów indywidualnych, za korzystny, gdyż listonosze będą się starali o największą ilość prenumeratorów i ich staranną obsługę.

2) Zniesienie prenumeraty bezpośredniej nie dotyczy w roku bieżącym urzędów i instytucji, które zamawiają prenumeratę czasopisma pisemnie w PPK „Ruch". W takich bowiem wypadkach PPK „Ruch" przyjmie zamówienie i wykona go kredytowo wysyłając jednocześnie rachunek, który będzie podstawą do dokonania przelewu, czy też uregulowania należności w inny sposób. Regulowanie należności za prenumeratę przez urzędy, instytucje i inne organizacje w drodze przelewów bankowych pozostaje nadal utrzymane również i w tych wypadkach, gdy prenumerator (instytucje itp.) wpłaca należności równocześnie z zamówieniem.

Uprzedzamy przy tym zainteresowanych prenumeratorów (urzędy, instytucje itp.), że od 1 stycznia 1953 PPK „Ruch" nie będzie przyjmowało prenumeraty kredytowanej a chcąc uniknąć przerwy w dostawie czasopisma z początkiem roku 1953, konieczne jest uregulowanie należności za prenumeratę z góry już w r. 1952, w terminach i w sposób, który zostanie we właściwym czasie podany do wiadomości wszystkich Prenumeratorów PPK „Ruch".

3) Przyjmowanie wpłat gotówkowych na prenumeratę bezpośrednio przez placówki PPK „Ruch" zostaje skasowane.

4) Zarówno urzędy jak i agencje pocztowe oraz listonosze będą przyjmować wpłaty na prenumeratę czasopism tylko na okres przyszły. Prenumeratę wsteczną należy zamawiać bezpośrednio w PPK „Ruch", Sprzedaż Archiwalna, Warszawa, ul. Srebrna 12, przy równoczesnym wpłaceniu należności w wysokości normalnej prenumeraty na specjalne konto PKO I-15207 dla wszystkich czasopism.

Pojedyncze numery czasopisma można zamawiać w ten sam sposób w PPK „Ruch" z tym, że przy zamówieniu należy wpłacać równowartość zamawianych numerów po cenie pojedynczego egzemplarza.

5) Wszelkie reklamacje dotyczące nieterminowej dostawy prenumerowanych czasopism, braków w dostawie oraz innych niedokładności należy wnosić wyłącznie do tej instytucji, czy osoby, u której zgłoszono prenumeraty czasopisma. Bezpośrednie zgłaszanie reklamacji do innych instytucji powoduje opóźnienie w szybkim załatwianiu reklamacji i jest przyczyną zbędnej korespondencji.

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.
Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46 w. 11.

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.
Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze.
Od dnia 16 maja 1952 r. zamówienia i wpłaty na prenumeratę pisma przyjmować będą tylko urzędy pocztowe oraz listonosze wiejscy i miejscy. W związku z tym bezpośrednich zamówień i wpłat na prenumeratę do PPK „RUCH" kierować nie należy.

Zamówienie CP1-P/C-303/52 z dnia 3.VII.1952 r. podpisano do druku dn. 8.VII.1952 r.
druk ukończ. 9.VII. 1952 r. Nakład 17.400 + 55 egz. Papier druk. sat. kl. VII/A1/60 gr.
Cena numeru 1 zł 80 gr Zam. 2561. Druk. „Dom Słowa Polskiego", Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego. — 3-B-22568